

[Inger Gautier Schmit.]

Udviklingen skal forme sig, om det skal være Magistratskontorerne, der i det store og hele varetager Børneforsorgen i København, eller om det skal være Borgerrepræsentationen selv, som gennem sine Medlemmer søger at gennemføre, at saa mange Børnesager som muligt lægges over til Børneværnet.

Endvidere skal jeg nævne endnu en Ændring, som ogsaa er af principiel Betydning. Da man gennemførte Børnelovene i 1922, var det et meget vigtigt Spørgsmaal, at Værgeraadenes Selvstændighed blev styrket saa meget som muligt, at Ansvaret blev lagt fuldt og helt over paa det, at Anbringelsen af Børnene blev lagt helt og fuldt i Værgeraadenes Haand. Gennem det af den højtærede Socialminister forelagte Forslag var dette Princip fraveget, saaledes at man idet store og hele, eller delvis kan jeg maaske sige, gik tilbage til Loven af 1905, efter hvilken en Del af Anbringelsesmyndigheden laa hos en højere Instans. Socialreformen paabød nemlig, at Samtykket til Anbringelse skulde indhentes i Overinspektionen, og dette opfattede man indenfor Børnesagskredse som en principiel Ændring fra den bestaaende Ordning. Ogsaa her er den højtærede Socialminister gaaet med til at indføje Ændringer, saaledes at dette Forhold i det store og hele kommer til at hvile i den bestaaende Ordning, hvilket jeg i høj Grad paaskønner.

Endelig skal jeg tilsidst nævne en Ændring, der ogsaa værner Friheden indenfor Børnesagsarbejdet. Den bestaaende Ordning er saaledes, at man paa de privat drevne Hjem har Ret til at bestemme, om man vil modtage et Barn, alt efter som man synes, at dette Barn nu passer ind i Hjemmets Rammer, men i Socialreformens oprindelige Affattelse blev denne Frihed ikke opretholdt, idet det bestemtes, at en Forstander eller Forstanderinde for et privat Hjem var forpligtet til at modtage det Barn, der blev henvist til Opdragelseshjemmet. Men ogsaa paa dette Punkt er der indført en Ændring, der værner om Frihedsprincippet, saaledes at en Forstander eller Forstanderinde paa et privat Opdragelseshjem ogsaa i Fremtiden skal kunne bestemme, hvorvidt de vil modtage et saadant Barn eller ej.

Man kan maaske synes, at det ikke er saa mange Ændringer, jeg her har nævnt, men det er Ændringer af principiel Art, som har deres ganske overordentlig store Betydning, og som jeg kan tiltræde og anbefale til Vedtagelse. Jeg vil dog ikke sige, at det er med let Hjerte, jeg ser disse Kapitler om Børneforsorg blive gennemført,

idet jeg ikke kan overvinde hos mig en ikke ubetydelig Ængstelse overfor den fremtidige Udvikling. Jeg synes altid, det er betænkeligt at ophæve noget, som man ikke har direkte Aarsag til at kritisere og ønske fjernet, og jeg kan ikke paa noget Punkt indrømme, at Værgeraadenes Arbejde og Indsats har været af en saadan Art, at en gennemgribende Ændring her er paakrævet; men det har altsaa været nødvendigt af Hensyn til Socialreformens System. Alt, hvad der ikke kunde passe ind i Systemet, maatte falde, og derfor maatte Værgeraadsinstitutionen ogsaa falde som adskilligt andet.

Jeg kan dog til Slut udtale Ønsket om, at det, der kommer i Stedet, maa vise sig at være levedygtigt og til Gavn for de Børn, som Socialreformen tager Sigte paa at hjælpe. Jeg vil ønske, at det private Initiativ vil være saa stærkt og saa levedygtigt, at det ogsaa under de nye Former, der her indføres, vil vise sin Indsats og sin Kraft til Gavn for ulykkeligt stillede Børn.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker Udvalget for det store og intense Arbejde, der er udført med Hensyn til dette omfattende Lovforslag, og jeg takker Udvalgets ærede Ordfører (Fr. Andersen [Holbæk A.]) for den klare Redegørelse, han gav for de stillede Ændringsforslag. Naar man hører, at der til Lovforslaget, saaledes som det er skrevet i Bladene, er stillet et Kvart Tusind Ændringsforslag, forudser man jo en ugelang Forhandling, men naar man samtidig hører, at et af Ændringsforslagene medfører 47 andre, og et andet vistnok 64 andre, vil man nok kunne forstaa, at Ændringsforslagenes Karakter i Realiteten ikke er saa omfattende, som det ved første Øjekast kunde synes.

Idet jeg altsaa takker den ærede Ordfører for hans Udvikling, vil jeg dog gøre opmærksom paa et Punkt, jeg har opdaget ved den allersidste Gennemlæsning. Det vedrører Ændringsforslag Nr. 184 b til § 286, der angaar Reglerne om offentlig Skolebespisning. Ændringsforslaget gaar ud paa, at sidste Punktum skal udgaa, hvad der er rigtigt efter min Opfattelse af Forhandlingerne i Udvalget, men at der i Stedet for skal indføjes

„Forinden skal dog Skolens og den eventuelle Skolelæges Erklæring indhentes.“

Saa vidt jeg har forstaaet Udvalgets Forhandling, skulde sidste Punktum udgaa, uden at der blev sat noget i Stedet. Thi § 286 bestemmer, at hvor kvindelig Hus-